

[J. O. Krag.]

vede i 1967 sammen med forskellige behjælpe-
pelige kræfter, havde også accept fra løn-
modtagerorganisationerne. Det er aldrig
lykkedes den nuværende regering at få en
sådan accept.

Måske ligger der lidt mere bagved, og jeg
kan ikke lade være med at nævne det til
sidst. I årtier har det radikale venstre kæm-
pet for at indføre tvungen voldgift her i
landet. Det er alle gange blevet hindret. Jeg
er ikke rigtig klar over, hvem det var, der
hindrede det i 1970. Jeg er ikke rigtig klar
over det, men der sidder nok på regerings-
bænkene her en og anden, der har været
med til at forhindre det. Det skal også nok
blive forhindret i fremtiden.

For at vende tilbage til debatten med
statsministeren: statsministeren siger, at jeg
skulle have sagt, at han var den værste siden
Estrup. Nej, det har jeg ikke sagt. Jeg men-
ner det ikke engang. Vi har skam haft bor-
gerlige politikere, der har været langt mere
højreorienterede end statsministeren. Jeg
fremhævede bare, at hvis man i dagens
Danmark har brug for en mand, der kan
være socialistforskrækker nr. 1, der kan give
socialdemokratiet et hak i tuden, som det
hedder, og som er i stand til at gå hårdt
imod arbejdernes og funktionærernes orga-
nisationer og deres politik, så er statsmini-
ster Baunsgaard manden. Det er da rigtigt.
Det er ikke noget personligt angreb på
statsministeren, som jeg personlig sætter så
overmåde højt; jeg sætter meget stor pris på
statsminister Baunsgaard. Det er bare en
politisk konstatering, at sådan er det.

Så fører man det videre. Statsministeren
vil gerne diskutere, hvad der er samarbejds-
politik, og hvad der er blokpolitik. Ja, det
er jo ikke så svært at sondre. Se, hvis en so-
cialdemokratisk mindretalsregering går til
det høje ting med sine forslag, erklærer sig
villig til at forhandle med alle tingets par-
tier, lader en sådan forhandling foregå dels
for åbent tæppe her i salen, dels på normal
parlamentarisk saglig vis i udvalgene, og så,
når forhandlingerne nærmer sig deres afslut-
ning, forsøger at opsamle det bedst mulige
resultat af denne forhandling og lade det
gennemføre her i salen, så er det samarbej-
de, så er det samarbejdende folkestyre. Hvis
derimod tre partier danner en flertalsrege-

ring, lader tingene afgøre bag lukkede døre
ovre i Grønlandsværelset, i stats- og uden-
rigsministeriets fælles gemakker, derpå går
ned i deres grupper og får det således ved-
tagne og undertiden under smerte opbyg-
gede kompromis ført igennem grupperne,
undertiden under store vanskeligheder, læg-
ger det frem her i salen og går op i udval-
gene og lader os andre forstå, at her kan
intet rettes, så er det blokpolitik. Det er
ikke så indviklet.

Hver gang statsministeren taler om sam-
arbejde samtidig med at fastholde VKR-
politikken, taler statsminister Baunsgaard
om blokpolitik. Her vil jeg have lov at sige,
at det er stik i modstrid med alt, hvad der
er det radikale venstres tradition. Det er
stik i modstrid med alt, hvad det radikale
venstre har stået for i 50 års arbejde i dansk
politik. Det er stik i modstrid med, hvad de
gamle radikale ledere — nogle af dem lever
endnu og følger måske denne debat — har
stået for og talt for fra denne talerstol. Det
må jeg have lov at fastslå. Det er igen ikke
noget personligt angreb på statsminister
Baunsgaard, han forsvarer sin regering. Men
når man taler om samarbejde på den måde,
så er det blokpolitik.

Vi har mærket det gang på gang. Jeg
erindrer den morgen, da vi skulle have
tredje behandling af byrdefordelingen. Jeg
stod på denne talerstol og gjorde tinget og
offentligheden opmærksom på, hvordan det
lovsforlag; man gennemførte, var saglig
dårligt, utilfredsstillende, og hvordan man
ved behandlingen i udvalget havde været
afvisende over for indvendinger. Vi var ble-
vet vist af, nu skulle der trumfes noget igen-
nem. Hvor blev forsvarsforhandlingerne af?
Hvor har i de væsentlige dele af boligpoli-
tikken hensynet været til vore mange sag-
lige og konstruktive forslag? Eller antiinfla-
tionsplanen, som hr. Per Hækkerup nævne-
de? Det var rene skinførhandlinger. Man
ville slet ikke inkludere sig på vore forslag.
Jeg mener det derfor berettiget at sige, at
den linje, statsministeren her følger, strider
imod, hvad det radikale venstre tidligere
har stået for i dansk politik.

Hvordan vil socialdemokratiet lede en
regering i mindretalsposition? Ja, hvordan
den bliver ledet, afhænger vel af os selv.
Men hvordan den kommer til at fungere i fol-